

בבית המשפט העליון

דנ"פ 60245-03-26

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית

המבקש: אלכסנדר בן ולרי בלוק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון (כב' השופטים ע' גרוסקופף, ח' כבוב ו-י' כשר) בעה"ס 82202-07-25 ובעה"ס 88783-07-25 מיום 8.3.2026

בשם המבקש: עו"ד שרון נהרי

החלטה

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (השופטים ע' גרוסקופף, ח' כבוב ו-י' כשר) בעה"ס 82202-07-25 ובעה"ס 88783-07-25 מיום 8.3.2026 (להלן: פסק הדין). בפסק הדין נדחה פה אחד ערעורו של המבקש על הכרזתו כבר-הסגרה לארצות הברית.

1. הרקע הדרוש לענייננו פורט בהרחבה בפסק הדין, ומשכך אעמוד אך על עיקרי הדברים. ביום 10.12.2024 הגישה ממשלת ארה"ב בקשה להסגיר לידיה את המבקש לטובת העמדתו לדין. כאמור בבקשת ההסגרה, נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית המשפט הפדרלי במחוז הצפוני של קליפורניה בארה"ב (להלן: כתב האישום), המייחס לו שמונה אישומים בעבירות של מרמה ופעילות נוספת בקשר למחשבים; העברת טובין גנובים; והלבנת הון לפי הדין האמריקאי. בתמצית, לפי הנטען בבקשת ההסגרה, המבקש ניצל חולשה לא מכוונת בפלטפורמה ממוחשבת בשם Nomad Bridge (להלן: נומאד), המספקת שירותי גישור בין מטבעות דיגיטליים שונים. בכך, המבקש הצליח לגנוב מטבעות דיגיטליים בשווי מוערך של למעלה מ-2.8 מיליון דולר, ולאחר מכן ביצע בהם פעולות שונות במטרה להסוות את מקורם.

2. ביום 2.5.2025 הוגשה עתירה להכרזה על המבקש כבר-הסגרה לארה"ב לטובת העמדתו לדין בגין המיוחס לו בכתב האישום. לטענת המשיבה, קיימת תשתית ראייתית לכך שהמבקש ביצע את המעשים המתוארים בכתב האישום, ומעשים אלו מהווים עבירות הסגרה לפי הדין הישראלי – שיבוש או הפרעה למחשב או לחומר מחשב לפי סעיף 2

לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995 (להלן: עבירת השיבוש, וחוק המחשבים, בהתאמה);
 חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת לפי סעיף 5 לחוק המחשבים (להלן: עבירת
 החדירה); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין,
 התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); גניבה בנסיבות מיוחדות לפי סעיף 384א(ב) לחוק
 העונשין; ואיסור הלבנת הון ואיסור עשיית פעולה ברכוש אסור לפי סעיפים 3(א) ו-4
 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: עבירת הלבנת ההון).

ביום 14.7.2025 קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים (תה"ג 700-05-25;
 השופט א' גורדון) את עתירת ההסגרה והכריז על המבקש כבר-הסגרה. על כך הגיש
 המבקש ערעור לבית משפט זה. הטענות בערעור התמקדו בדרישת "הפליליות הכפולה"
 המעוגנת בסעיף 2(א) לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה); ובדרישת
 "אחיזה לאישום" המעוגנת בסעיף 9(א) לחוק ההסגרה.

3. השופט גרוסקופף, אליו הצטרפו השופטים כבוב וכשר, קבע כי יש לדחות את
 ערעור המבקש. תחילה, נדרש השופט גרוסקופף לטענות המבקש ביחס לעבירות לפי חוק
 המחשבים ודחה את טענתו לפיה פעולותיו נעשו "בהתאם ללוגיקה הפנימית" של נומאד
 ומשכך לא עולות כדי עבירה. בתוך כך, צוין כי הגם שעד כה לא נערך דיון מקיף באשר
 לפרשנות עבירת השיבוש, קביעות בית משפט זה ביחס לפרשנותה של עבירת החדירה
 במסגרת רע"פ 8464/14 מדינת ישראל נ' עזרא (15.12.2015) (להלן: עניין עזרא) נכונות
 גם לענייננו. משכך, ומבלי לקבוע מסמרות, נקבע כי יש להימנע ממגבלות קשיחות על
 טיב ההתנהגות המקימה את עבירת השיבוש, וזאת כדי למנוע משינויים טכנולוגיים
 לשלול את תחולת העבירה אף אם הערכים המוגנים על ידה עדיין נפגעים. השופט
 גרוסקופף הוסיף כי אין מקום להבחין בין מעשים המנצלים הרשאות קיימות כדי להשיג
 תוצאות אותן לא צפו מתכנתי המערכת, ובין מעשים המשיגים תוצאות אלו תוך חדירה
 או שיבוש ללא הרשאה. יישום קביעות אלה על נסיבות המקרה דנן הוביל למסקנה כי
 המבקש עבר עבירות לפי חוק המחשבים. כמו כן, השופט גרוסקופף קבע כי אמנם קיימים
 הבדלים בין עבירות אלה ובין עבירת מרמה במחשבים לפי הדין האמריקאי, אולם אין
 חובה לחפיפה מלאה בין כל רכיבי העבירות המקבילות בשתי המדינות, והיסודות
 המהותיים של העבירות מקבילים. לכן, דרישת "הפליליות הכפולה" מתקיימת.

4. בפסק הדין אף נדחו טענות המבקש ביחס לעבירות העברת הטובין הגנובים
 והלבנת ההון האמריקאיות. כך, נדחתה טענת המבקש לפיה העברות של מטבעות
 דיגיטליים הן בהגדרה גלויות לכל ולכן לא מקיימות את היסודות של עבירת הלבנת הון.

השופט גרוסקופף קבע כי אמנם פרטי הארנקים הדיגיטליים גלויים, אך זהויות המחזיקים בהם מוסתרות, ומכל מקום, נמצא כי פעולות המבקש במטבעות הדיגיטליים, שלחלקן אין כל תכלית כלכלית, הן טכניקות להלבנת הון. בהמשך לכך, נדחתה גם טענת המבקש כי לא מתקיימת דרישת "הפליליות הכפולה" בעבירת העברת הטובין הגנובים כיוון שלא קיימת בישראל עבירה עם רכיבים דומים. השופט גרוסקופף קבע כי המעשים שבגינם מואשם המבקש בעבירת העברת הטובין הגנובים מקימים גם את היסודות לעבירת הלבנת ההון בדין הישראלי; וכי קיים דמיון בין הערכים המוגנים על ידי שתי העבירות. עוד הובהר כי על אף שרכיב "ההעברה בין מדינות בארה"ב" לא קיים בעבירת הלבנת ההון הישראלית, הרי שלא מדובר ברכיב מהותי לעבירה עצמה אלא ברכיב שנועד להעניק סמכות שיפוט לממשל הפדרלי; וכי ממילא בסעיף 2(3) לאמנת ההסגרה בין ישראל וארה"ב (פרוטוקול בין ממשלת מדינת ישראל לבין ממשלת ארצות הברית המתקן את אמנת ההסגרה שנחתמה בווישינגטון הבירה ב-10 בדצמבר 1962, כ"א 56(1511) 1, 3 (נחתמה ב-2005) (להלן: אמנת ההסגרה)) נקבע במפורש כי קיומם של רכיבים הנוגעים לסמכות שיפוט פדרלית, ובהם "הובלה בין מדינות", לא יהוו שיקול לעניין דרישת "הפליליות הכפולה". נוכח האמור, נדחה ערעורו של המבקש ונקבע כי נתמלאו התנאים להכרזה עליו כבר-הסגרה לארה"ב.

5. על פסק הדין הוגשה הבקשה דנן לדיון נוסף, שבה נטען, בעיקרו של דבר, כי הקביעות בפסק הדין חורגות מעניינו הפרטני של המבקש ומעוררות שאלות עקרוניות הנוגעות לגבולות האחריות הפלילית ולתחולת דיני ההסגרה בעידן הדיגיטלי. ביתר פירוט, המבקש מצביע על שלוש קביעות עקרוניות המצדיקות, לטעמו, לקיים בהן דיון נוסף: הראשונה, הקביעה כי יש להחיל את הפרשנות המרחיבה שנקבעה בעניין עזרא גם ביחס לעבירת השיבוש, באופן שלפי הנטען מטשטש את הגבולות בין קטגוריות פליליות מובחנות של עבירות התנהגותיות ועבירות תוצאתיות. השנייה, ייחוס עבירת הלבנת ההון למעשי המבקש חרף העובדה שפעולותיו בוצעו במערכת מבוזרת וסקופה, באופן שלשיטתו מרוקן מתוכן את יסוד ההסתרה או ההסוואה הקבוע בעבירה. השלישית, הקביעה כי רכיב "הובלה בין מדינות" שבעבירה האמריקאית של העברת טובין גנובים חל גם ביחס לנכסים דיגיטליים, וכי הוא לא רכיב מהותי לדרישת "הפליליות הכפולה". בתוך כך, אף נטען כי פסק הדין מעניק משקל מכריע לאמנת ההסגרה על פני חוק ההסגרה, באופן שמרוקן מתוכן את דרישת "הפליליות הכפולה".

6. לאחר שעיינתי בבקשה לקיום דיון נוסף ובפסק הדין, מצאתי כי אין מקום להורות על קיום דיון נוסף בענייננו. סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב],

התשמ"ד-1984 מורה כי ניתן להיענות לבקשה לקיום דיון נוסף בנסיבות שבהן ההלכה שנפסקה עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שחשיבותה, קשיותה או חידושה, מצדיקים קיום דיון נוסף בה. בהמשך לכך, נקבע כי מדובר בנסיבות חריגות ונדירות וכי נדרשת גם הצדקה עניינית להביא את הנושא לדיון נוסף (דנ"פ 7108/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (11.12.2016); דנ"פ 11414/05 רוזנשטיין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקאות 13-14 (31.1.2006); דנ"פ 6519/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2.9.2005) (להלן: עניין עיסא)).

7. אכן, פסק הדין החיל לראשונה את הפרשנות הרחבה שנקבע בעניין עזרא גם ביחס לעבירת השיבוש. ברם, לא כל קביעה חדשה מצדיקה לקיים בה דיון נוסף, והכלל הנקוט במקומותינו הוא כי הלכה נקבעת על ידי הרכב ראשוני של בית משפט זה, ללא צורך באישורה בדיון נוסף (עניין עיסא, בפסקה 8). בהקשר זה, נקבע כי אף פרשנות ראשונה של הוראת חוק אינה מצדיקה, כשלעצמה, קיום דיון נוסף (דנ"פ 33712-05-25 פלוני נ' פלונית, פסקה 7 (17.2.2026) (להלן: עניין פלוני)). בענייננו, השופט גרוסקופף החיל את הפרשנות המרחיבה שנקבעה בעניין עזרא גם ביחס לעבירת השיבוש לאחר שמצא כי הטעמים של שמירה על הערכים המוגנים באמצעות התאמת הדין לעולם הטכנולוגי המשתנה תדיר, רלוונטיים גם למקרה דנן. נוכח האמור, מצאתי שפסק הדין מהווה לכל היותר התפתחות טבעית של הפסיקה (עניין פלוני, פסקה 8; דנ"פ 8227/21 שחם נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (16.1.2022)). ממילא צוין במפורש בפסק הדין כי החלת הפרשנות הרחבה גם ביחס לעבירת השיבוש נעשית "מבלי לקבוע מסמרות", ועל כן, יש להניח שגבולות הפרשנות של עבירת השיבוש יוסיפו ויתעצבו בהתאם לנסיבות המשתנות של כל מקרה ומקרה (השוו: דנ"פ 4319/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (29.11.2023)).

הדברים נכונים גם ביחס ליתר טענות המבקש בנוגע לעבירות של הלבנת הון והובלת טובין גנובים. מעיון בפסק הדין עולה כי השופט גרוסקופף יישם את הוראות הדין והפסיקה על נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה דנן. משכך, איני סבור כי נקבעה בפסק הדין הלכה חדשה ביחס לעבירות אלה, לא כל שכן כזו המצדיקה לקיים בה דיון נוסף, ומדובר למעשה בפיתוח יישומי של ההלכה הקיימת (השוו לדנ"פ 38898-06-25 סלומיאנסקי נ' פרקליטות המדינה – המחלקה ליחסים בינלאומיים, פסקה 10 (23.11.2025); דנ"פ 31931-07-25 פן נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-12 (29.7.2025)).

8. אף אין בידי לקבל את הטענה ביחס להעדפה פסולה של אמנת ההסגרה על פני חוק ההסגרה. אמנות ההסגרה השונות עליהן חתומה ישראל מקבלות מעמד במשפטנו מכוח סעיף 2א(א)(1) לחוק ההסגרה עצמו. מעת שנחתמו, וככל שהאמור בהן לא סותר עקרון מעקרונות היסוד של משפטנו, הופכות אמנות ההסגרה לחלק בלתי נפרד ממנו (ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353, 378 (2005)). נוכח האמור, קביעת האמנה ביחס לדרישת "הפליליות הכפולה" אינה "גוברת" על חוק ההסגרה, ומקיימת את הרציונל לפיו כל מדינה ריבונית לקבוע את תנאי ההסגרה שלה באמצעות אמנות, בכפוף ליסודות המשפט שלה (שם).

9. לבסוף, יצוין כי אף לעובדה שפסק הדין ניתן פה אחד יש משקל בהחלטה לדחות את הבקשה (דנ"פ 30607-06-25 ברכאת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (5.2.2026); דנ"פ 5071/22 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.12.2022)).

10. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג אלול תשפ"ו (26 אוגוסט 2026).

יצחק עמית
נשיא